

ABONAMENTUL.

Un an 120 cor. (60 lei)

1/2 an 60 „ (30 lei)

1/4 an 30 „ (15 lei)

O lună 10 „ (5 lei)

Un nr. 50 fl. (25 bani)

Unirea

INSERTIUNI.

Un șir garmond:
odată C. 1:50 a doua
și a treia oară C. 1:20Manuscrite sunt a se
trimite la Redacția
„UNIRII” Blaj.

Ziar național — apare în fiecare zi de lucru.

Apar

la suprafață, din ascunzăturile unde s'au pitit, foștii conducători ai politicanismului unguresc.

Ei au rămas la putere până simțeau că terenul de sub picioare e sigur. Îndată ce acesta a început să se clatine, au dat drumul democrațiilor socialiști din temniți, și urmând principiul „fuga e rușinoasă, dar sănătoasă”, s'au reslățit ca făina orbului, luându-și drumul în străinătate. Károlyi e prin Boemia, Apponyi în Viena, Conte Andrassy în Svițera.

Ubicația celorlalți nu se știe deocamdată. Dar vor răsări unul câte unul, căci totușe adevărată vorba: după războiu mulți viteji s'arată.

Privim, dela distanță aceste apariții a celor dispăruți, ca un lucru ce nu ne mai privește, fie spusă aceasta spre lauda lui Dumnezeu și vitejia trupelor române!

Comandamentul român al Budapestei ocupate a rostit un mare adevăr, când a spus, că Ungaria are voie de a-și aranja chestiile interne, după bunul ei plac.

Să și-le aranjeze deci, în deplină libertate.

Acum, că nu mai avem nimic de împărțit la olaltă; când nu mai au a se teme de spectrul naționalităților, în special de cel valah, — pot să proclame republica, înlocuind vechiul sistem de guvernare, cu elemente noi. Pot să recheme la cârmă pe toți conții și baronii de mai înainte, pe toți Jidanii chiar, și să bătătorescă aceeaș cărare, ca și în trecutul apropiat. E treaba lor!

Ca simpli spectatori, privim *sine ira et studio*, la durerile facerii, în cari se sbate statul vecin, *de dincolo de Tisa*, ajuns acum — grație intervenției armatei române — să dispună liber asupra destinelor lui.

Va dispune cum îl vor iertă puterile și maturitatea politică, la care credem că e vremea să fi ajuns, măcar acum.

Al.

Industria cehă în mâna englezilor.

Ziarul »Neue Freie Presse« comentează într'un articol pe larg importanța acțiunii capitaliștilor englezi și americani, cari pun mâna rând pe rând pe industria cehă, iugoslavă și cari au cumpărat de curând fabrica de armament și muniții a lui Weiss Manfred din Budapesta, cu suma de un miliard. Planul anglo-american este vădit: acapararea pieții prafului de pușcă și armament în Europa sud-estică, pentru totdeauna. Importanța acestui fapt acum împlinit spune ziarul vienez, se va resimți în timpul cel mai apropiat.

Bolșevicii părăsesc malul Nistrului, incendiind, în retragere, clădirile publice, depozitele de materiale și arhivele. Trotzky a luat în persoană conducerea operațiilor militare.

Moartea lui Friedrich Naumann. Nauen ni aduce vestea încetării din viață alui Friedrich Naumann. — E acela care a scris cunoscuta carte »Mittel Europa« prin care preconisă creierea unui puternic Imperiu în centrul Europei, care să aibă

în cuprinsul său ca puncte extreme Hamburg și Bagdad.

În timpul ocupației germane a fost și la noi în țară și a ținut conferințe la Fundația universitară Carol I. pentru a ne convinge de folosul pentru noi al »Mittel

Europe-i«, din care firește ar fi trebuit să facem parte.

Numai cât »Militärverwaltung«-ul lui Mackensen ne convinsese de cât bine e în stare Germania să ni facă.

» (»Neamul Rom.«)

SITUATIA.

Nemulțumiri generale.

Se pare, că Consiliul suprem interaliat, chemat să aducă pace pe pământ, samănă vânt, în care caz va săceera furtună. Nimenea nu-i încântat și satisfăcut cu lucrările aceluia. Mai puțin e satisfăcută

România,

căreia nu vreau să-i dea ce-i compete atât în baza principiului de naționalitate, cât și pe urma contractului încheiat cu aliații săi în 1916 și mai vărtos ce-i compete pe urma binelui, ce l-a adus Europei întregi victoriile armatei române, singura putere militară capabilă de acțiune în mijlocul anarhiei de azi.

Venizelos, care a știut câștiga mai mult decât oricare alt diplomat simpatiile prezidentului Wilson, spune în Paris, că va fi strivit de conaționalii săi, dacă

Grecia

nu-și va încasa integral pretenziunile teritoriale.

Independența și libertatea sunt dorite și voite chiar și de statele cele mici și cu tot dreptul. Săracul are aceleaș drepturi la mieuța lui ca și bogatul la miile de oi, ce le posedă. Așa și

Muntenegrul

voiește să rămână independent, pentru ce e în continuă hartă cu

Sărbia,

care vrea să-l înghită, de cumva Sărbia nu va rămânea în vâltoarea valurilor de nemulțămire, ce e la ea acasă.

Socialiștii din

Ungaria

sunt agitați din cale afară, fiindcă reprezentanții antantei nu admit intrarea în guvern a unui număr mai mare dintre ei. Social democrații în adunarea ținută în 2 l. c. au protestat în contra amestecului Antantei în afacerile de politică internă a Ungariei și au redactat și un memoriu, pe care l-au trimis și partidelor social democrate din țările mai puternice ale Antantei, ca să intervină pe lângă guvernele lor în interesul Ungariei.

Partidele Înțelegerii se străduiesc, ca să împiedece unirea

Austriei cu Germania,

ai căror loșuitori, fiind de un sânge și de o limbă doresc să-și lege viitorul unii de alții.

Mai de curând, consiliul suprem interaliat a trimis guvernului german o notă, cerând suprimarea, în termen de 14 zile, a articolului 61 din constituția germană, care e de cuprinsul următor: „Austria germană va obține, după unirea cu imperiul german, dreptul de a lua parte la consiliul imperiului cu un număr de voturi corespunzător populației sale”. Dacă Germania, care s'a angajat la respectarea independenței Austriei, nu va lua în socotință nota Antantei, va fi pedepsită cu extinderea ocupației.

Conținutul scrisoarei de trimiteră a tratatului cu Austria arată, că și poporul austriac e de vină pentru începutul acestui războiu.

CUVÂNT ROSTIT

de P. S. S. Dr. Iuliu Hossu, la deschiderea sinod. dioc. din Gherla la 3 IX. 1919.

Venerat sinod!

Pătruși de fiorul unui fericit *Aleluia*, care în aceste zile mari ne stăpânește tot gândul și tot pasul nostru, toată lucrarea noastră și ființa noastră întreagă, ne întrunim azi în numele preasfânta Celui ce ne-a trimis pe noi, ca roadă să aducem și roada noastră să rămână. Și cine ar putea cânta cu inimă mai largă și cu suflet mai aprins acest mărit „Aleluia” decât noi, cărora ni s'a hărăzit marea fericire, de a încheia șirul nesfârșit a mucenicilor, cari cu cântecul duros de „Miluiește” s'au părădat în decursul veacurilor de robie. Și dacă, ceace n'au putut face miile fără de sfârșit a părinților noștri, ca brațele întinse peste veacuri spre Carpați, să stringă la pieptul lor pe frații doriți din neam în neam, dacă nouă ne-a fost dat să simțim focul de veacuri a dragostii revederii de frate și să plecăm capul nostru obosit pe pieptul aprins a scumpului frate desrobitor, atunci abia deslipite aceste brațe de pe grumazii lui, să le ridicăm la Ceriu, până ce vieața este în ele, într'un veșnic fericit „Aleluia”.

Dașteaptă-te, scoală-te Ierusalime cel ce ai beut din mâna Domnului păharul mâniei lui, că păharul căderii și a mâniei lui l-ai beut și l-ai deșertat, — căci iată a luat Domnul din mâna ta acest păhar al durerii și l-a dat pe el în mâinile celor ce pe nedreptul te-au asuprit și te-au smerit.

Scutură praful și te scoală.

Oh da, Fraților, cântare nouă să cântăm Domnului, *cântarea libertății spre vieață*.

Binecuvântată bisericuță scundă și umilă de lemn care lungi veacuri de durere te-i dovedit credincioasă depozitară a credinței neștrămutate în această sfântă zi a Învierii și carea numai prin minune n'ai fost consumată de dragostea fără margini, carea un neam fără noroc a fost așezat-o cu sfințenie sub acoperământul tău modest.

Monument scump, care cu grijă de mamă ocroteai între bârnelor tale smerite nădejdea neclătită a neamului rob.

Tresaltă azi de bucurie cenușă binecuvântată a slujilor bisericuței de lemn de ieri și vibrațiile dragostei înfocate a inimii voastre de aur, să aprindă în sufletele noastre focul veșnicei recunoștințe față de Dum-

nezeul părinților noștri, căruia cu toată fibra ființei noastre azi îi cântăm biruitoare „Aleluia”.

Iată, preaiubiți Frați, legea veșnică a suferinței izbăvitoare și biruitoare, susținută din partea noastră, cari propovăduim pe *Isus Hristos* și pe acesta răstignit.

În aceste cuvinte a Apostolului neamurilor se cuprinde concepția noastră de viață și rostul nostru de a fi.

Isus Cel răstignit este credința noastră, El este nădejdea sufletelor și dragostea inimilor noastre.

Religia suferinței învingătoare, religia trecerii prin moarte la viață, este carea o propovăduim noi, sub stindardul sfânt al Crucii biruitoare.

Și această Biserică, carea mărturisind aceasta credință, a susținut aprinsă flacăra nădejdii în decursul postului mare de veacuri și a săptămânilor înfricoșate a patimilor neamului, este de față la „*Înviere*” și vrea și ea să trăiească această vieață nouă, carea este vieața neamului din care face parte.

Pe pragul unei lumi nouă, biserică veche, cu podoaba vechimii da, însă fără crețele bătrâneței, își reclamă partea sa din îndrumarea acestei vieți nouă a neamului, care azi cântă biruința fericită, la acărui măriri și la a cărui înviere cu toată ființa sa a contribuit, aceasta fiindu-i rostul de viață. Căci atunci când susține stindardul Crucii, învierea o prevestește, vieața o propovăduiește.

În ziua strălucită a învierii când îndrum pașii noștri spre o viață nouă, nu putem, Fraților, și această o zicem să se audă în toată lumea, nu putem să uităm brațele ridicate la ceriu, ori să le întindem spre a ne lua rămas bun dela aceia, cu cari am fost una, un trup și un suflet, în decursul veacurilor de luptă. Și nu o putem face pentru-că acelaș neam formează aceasta Biserică, acelaș credincios cetățean, care-și sufulecă mâinile spre lucrarea vieții nouă, este și fiul acestei biserici.

Brațele noastre după săvârșirea rugăciunii se vor așeza, însuflețite de adevărată dragoste de neam, în brațele *statului acum al nostru*, pentru a ne lua parte în munca grea de închiegare și consolidare și de nouă îndrumare, ca acest neam viață să aibă și mai multă să albă. Pentru nașterea acestei vieți

din prisosință a venit dulcele Măntritor în lume, pentru aceasta și-a întemeiat Biserica Sa, cu aceasta dumnezeiască misiune ne-a ales și ne-a trimis pe noi ca roadă să aducem și roada noastră să rămână. Roada vieții adevărate „care este să te cunoască pe Tine singur Dumnezeu adevărat și pre care l-ai trimis pe *Isus Hristos*”.

Iată slujba ce ne stă înainte. Poporul nostru bun și blând, până ieri a fost adânc pătruns de dragostea și frica lui Dumnezeu și s-a lipit cu tot sufletul de legea părinților săi. Sufletul lui însă, încă a fost atins de marnle curent psihologic, care frământă o lume întreagă și plămădeală nouă se așază în acel suflet, pentru a cărei primire rodnică nici în decursul alor zeci de ani n-ar fi putut fi pregătit în deajuns. Și aici este primejdia. Pentru aceia imperioasă poruncă a vremii este, ca tot sufletul însărcinat cu răspunderea și grija bnnastării și fericirea acestui neam, să-și jertfească toată energia ființei sale pentru a îndruma în alvia fericită acest nou curent de viață.

Și în loc de frunte voi, Preaiubiți Frați, Apostol ai Bisericii, de acărei ușchiori s-a propovădit până ieri acest popor, află singur în ea sprijin și mângâiere, în lupta grea a vieții și a veacului. În aceasta frământare sufletească și trupească de o potrivă, noi suntem chemați în primul rând a-i sări într'ajutor, pentru a nu-se abate dela dela calea adevărului vecinic, dela singura cale a vieții adevărate, deslipindu-se de aceea carea i-a fost mântuire în trecut și singura nădejde în viitor, pentru atingerea vieții, spre carea vecințele și neștrămutatele legi ale Preadreptului, la invitat. Slujba este grea și de nemăsurată însemnătate, pe cât sunt de scumpe sufletele nouă încredințate. Pentru a-o putea împlini cu vrednicie și cu rod, este absolut de lipsă, să fim cu toții la culmea chemării noastre, ceace atât de adesea auzim rostinduse fără, poate, a ne da chiar seamă de cuprinsul lor adevărat. Eu ași zice, după cum am mai spus: Să înțelegem limpede chemarea vremii și să împlinim din răspuneri porunca ei. Atunci vom fi la culmea chemării noastre și vom plini toat toate ce slujba noastră categoric ne impune.

Așa este, Preaiubiți Frați, glasul nou al vremii l-ai auzim și-l cuprindem, fiorul vremii nouă ne pătrunde și stăpâniți de el ne-am întrunit aici, pentru a trasa noile condiții de în-

cadrare în lupta nouă pentru viață. Duh nou pătrunde și trebuie să pătrundă aceasta biserică, până ieri împilată și prigonită, carea simțind valul divin al libertății la care a ajuns, își întinde aripile pentru un falnic sbor de regenerare.

Încadrarea nouă a bisericii acum în *statul nostru*, prin desăvârșirea vieții sale autonome, va forma obiectul preocupărilor noastre celor mai de frunte. Condiții noi de viață liberă pentru Biserică, pentru ca în era libertăților să-și poată împlini nestânjenită misiunea sa de viață dătătoare.

Aceasta Biserică indepență, automă își îmlinește chemarea prin preoții săi. Iară pentru-ca noi să putem cuprinde glasul vremii, este neapărat de lipsă să avem o concepție limpede a ființei noastre sub respectul slujbei carea o îmbrăcăm. Numai astfel va putea afla răsunet acel glas și acea poruncă în mintea și în inima noastră. Suntem preoții legii lui Hristos; Apostolii și propovăduitorii adevărului vecinic, care trebuie să fie sufletul de viață dătător a a credincioșilor, cari formează turma cuvântătoare grijei noastre încredințată. Cu slujba dragostei suntem îmbrăcați, preoția acestei porunci, a celei dintâiu și acelei mai mari, o purtăm. Cine cuprinde acest lucru și într'aceasta se află pe sine, ființa sa și chemarea sa și amăsurat acestei cunoștințe va și lucra, acela glasul vremii l-a cuprins și misiunea dumnezeiască astăzi și-a împlinit-o.

O nouă concepție de viață, începe cu o nouă concepție despre noi înșine. Reforma are se înceapă dela noi. Duh nou trebuie să străbată sufletul nostru de apostoli. Viu trebuie să pulseze sucii de viață dătător din Vița vieții vecinice, în aceste mlădițe alese, ca roadă să aducă.

Vom căuta deci căile mai potrivite pentru a noastră primenire, pentru a putea lua avântul spre lucrurile vieții nouă.

Zilele de prefacere ne-au rărit intrucâtva rândurile. Unii au crezut, că părăsind locul unde insutit puteau munci mai cu folos pertru binele neamului, în stadiul plămădirei lui sufletești, au crezut a afla o cale mai mântuitoare. Cari în aceasta credință au lucrat, doară liniștea conștiinței îi va susține în noua luptă a vieții. Noi să ne închegăm șirele și să stăm credincioși lângă cei ce atâta lipsă au de povățuitor, de mângâitor, dar mai ales de părinte iubitor.

Să ne dăm apoi seamă de munca uriașă și de neam măn-

tutoate, ce ne stă înainte și să îmbrăcăm pe omul cel nou ca să putem întâmpina greutățile veacului, și să putem răspunde nouilor exigențe potestate a vremii nouă. Acestea bine să le chibzuim, ca să nu compromitem cuvântul adevărului vecinic, purtat până la sfârșitul veacurilor din partea Bisericii, a cărei apostoli ne mărturisim și suntem. Adevărații apostoli ne trebuiesc, nu mulți dar buni. Căci îndrăznesc a spune, că prefer un preot bun, după inima Mântuitorului, pentru trei-patru sate, decât câte doi preoți fără duh, în fiecare parohie.

Pentru aceea cu cea mai mare grijă trebuie să fim la recrutarea clerului tinăre și la creșterea lui. După liniștirea febrei generale carea a cuprins sufletele, nu mă îndoiesc, că iarăși vor alerga în număr normal tinerii aleși în jurul stindardului sfânt al Crucii, pentru a purta lupta cea mai frumoasă în slujba vieții adevărate.

Seminarul nostru cel mai vechi a bunăseamă este familia creștinească. Ea a fost și va rămâne și pe mai departe, izvorul nesecat al mlădițelor prețioase, cari s'au altuit nemijlocit în viața de viață datătoare. Aici ne vor fi spre mare ajutor frații preoți, cari își vor ști de sfântă datorință să cuprindă cu drag pe cei ce s'ar simți chemați spre aceasta slujbă dumnezeiască și-i vor sprijini cu povețele lor părințate.

Ceeace pe preot l-l face cu adevărat preot nu-i haina ci sufletul pătruns de duhul preoțesc. Investitura omului intern cu acest caracter preoțesc este slujba seminarului teologic. În atmosfera harului Sanctuarului, prin împreunarea înțeleaptă a creșterii duhovnicești și științifice, seminaristul se poate pregăti pentru marele examen a cărui prima, a doua și a treia întrebare este: Petre iubești-mă? Atunci paște mieluseii mei! Nu se îndreaptă întrebarea în primul rând la oratorie și la știință, fără țintește la o dragoste mare și înfocată, față de Cel ce din dragoste viața și-a jertfit-o, și față de aceia pentru cari ș'a jertfit-o.

Acesta-i sufletul preoților și adevăratul oleu al ungerii întru preot.

Ceace nu va se zică desconsiderarea pregătirii științifice. Biserica noastră a dat cea mai eclatantă dovadă despre prețul mare ce l-a pus pe aceasta pregătire totdeauna, când prin cei mai aleși tineri ai săi, a împopulat universitățile renumite ale apusului, unde acești campioni la rândul lor au cre-

at un nume de mărire pentru românism. Tot așa prin deosebită grijă ce a pus-o în această direcție în seminariile diecezane. Se vrea numai să se știe limpede, ce constituie sufletul preoției, să se aibă o concepție deslușită a caracterului preoțesc și cari sunt podoabele, cari trebuie să îmbrace acest suflet.

Da, Fraților, seminaristul trebuie să fie înainte de toate om de suflet și apoi avem să ne nizuim și are să se nizuiască, ca să ajungă la cât mai mare desăvârșire a pregătirii sale științifice și sociale, ca să poată pune față duhului vremii. „Cel ignorant va fi ignorat” zice — Apostolul Pavel și viața zilnic ne arată, cât adevăr cuprinde acest cuvânt. Cuvânt adevărat, că teologii noștri au să deschidă amândoi ochii la lumea de lumină a științei, carea luminează mai departe de cât soarele și au să ridice ambele mâni spre binecuvântare chiar și dacă suntem blăstămați cu pumnii încheștați. Preotul trebuie să fie ochiu orbului și picior celui schiop; el are să îndrepte spre Mântuitorul copiii în aurora vieții lor, în arșița amiezii pe cei trudiți, în amurgul vieții pe cei ce tres la vecinicie.

Să vină dară viitorii apostoli și să îmbrățișeze cu acest gând lemnul sfânt al Crucii și să se facă vrednici de împărăția lui Dumnezeu.

Grija noastră cea mai aleasă le va fi conștințită lor.

Conturile generali pentru apostolatul nostru și pentru munca noastră pastorală, cari sunt aceleaș pentru veacul al XX-lea cași pentru al doilea, le aflăm fixate în ss. Scriptură și în canoanele bisericii. În cadrele acestor linii generale, munca pastorală poate, ba chiar trebuie să țină cont de împrejurările schimbate și de exigențele vremilor. Ea trebuie să fie în primul rând inspirată de adevăratul duh al vremii, căci numai așa va putea face diagnoza bună a boalelor ei.

Cu toții cunoaștem și ne simțim cuprinși de valul curentului vremii nouă, care poartă timbrul profund social.

Acestui postulat categoric al vremii nu ne va fi greu a-i răspunde pe deplin, când apostolatul nostru este din ființa sa „per eminentiam” social. Numai cât dându-ne de aceasta seamă, amăsurat acestei cunoștințe trebuie să și lucrăm. Învățătura dumnezeiască inaugurată în ieslea din Viflaim și conștințită în vecinicul principiu a jertfei preasfinte de pe cruce pentru răscumpărarea tuturor, este apoteoza ideii sociale. Nicio

o tagmă nu este atât de strins și nedespărțit concrescută cu sufletul poporului în bine și în rău, chiar și în suferința sufletească, până și în cel din urmă sat, decât tagma preoțescă. Preotul are de a vindeca răni, cari nu sunt mărturisite medicului și are să rezoalve chestii de drept, cari nu se află în hârțile iurisperdentului. Legile pastorale sunt principii sociale dela însăș firea lor. Întrăceastă direcție trebuie să îndreptăm creșterea clerului tinăre și să reformăm concepția noastră de viață, pentru a pute ține pas cu lumea, a cărei lumină am fost preconizați.

Dela noi înșine vom începe, ca din frământarea sufletului să ieșim cu un duh nou de viață și să pășim la lupta grea ce ne așteaptă luându-ne cu inimă generoasă partea din greu zilelor de azi, angajând toată energia noastră în munca cinstită, carea țintește adevărata fericire a neamului, din care azi suntem mândri a face parte.

Cu acest gând curat stăpâniți de suflul nou al vremii, ne-am adunat aici pentru a chibzui împreună căile mai potrivite pentru împlinirea reformei și primenirii interne, ca condiție indispensabilă a succesului străduințelor noastre în afară, întru împlinirea misiunii atât de însemnate, mai ales în vremile de azi, la care am fost învredniciți a fi chemați.

Aici avem să aducem hotărârile pentru delăturarea tuturor piedicilor, cari ne-ar stinjeni în apostolatul nostru sfânt. Balastul cel mai greu, care apasă aripile idealismului preoției este grija neagră a asigurării traiului de toate zilele, grija dureroasă a sorții bătrânețelor lor, mai departe gândul chinuitor al văduvelor și al orfanilor, cari vor rămânea în urma lor.

Iată chestia cea mai ardentă de a cărei rezolvire fericită sunt legați, în mare parte sorții de izbândă, a luptei sfinte pentru viața nouă la carea ne pregătim.

Aici cerem concursul generos al statului nostru, a cărui bunăvoință frățească, cu drag o recunoaștem, am simțit-o și până acum. Atunci ușorată de cea mai dureroasă preocupare zilnică, aceasta preoțime, cu avântul recerut, va călca pe calea binefăcătoare a slujbei sale.

Este ușor de înțeles, că ale noastre le cerem și însutit răsplătim.

Mai departe ne stă atât de aproape la inimă, cauza școlilor noastre, cari așa mare parte au la sărbătoarea zilelor, cari le

trăim. În puterea dreptului nativ în biserică și în urma luptelor duse până la sânge pentru susținerea lor în decursul veacurilor de opresiune și mai ales atât de aspre și înverșunate în acordul lor final, aceste școli formează azi o parte aleasă și foarte simțitoare a sufletului nostru. Să i-se dea prilej acestei școli, care a luminat și a întărit neamul în veacurile durerilor pregătindu-l pentru înviere, să arate roadele ce le poate produce în deplina libertate a săptămănei luminate, ajutată și sprijinită cu inimă largă, din partea statului, la a cărui înfăptuire ea din greu a contribuit.

Chestiile cele mai vitale, cari le-ați aflat înșirate între obiectele sinodului, au fost scoase din hotărârile sinoadelor protopopești și astfel stau spre dezbateri înaintea Veneratului Sinod.

O mare parte din ele ating viața bisericii noastre întregi. Prin urmare vor putea fi tratate în merit în viitorul Conciliu Provincial, ce se va convoca în timpul cel mai apropiat.

Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să punem deci mâna la lucrul ce ne așteaptă și atunci nu avem să ne îndoim, că belșugul harului cecresc se va revărsa asupra străduințelor noastre.

Fericit Vă salut, Preaiubiți Frați și cu tot focul dragostei sufletului meu Vă zic, veniți aleșii Bisericii mele să înălțăm Domnului un altar nou, după chipul celui vechiu.

Un nou altar să se înalțe pe pământul lumii noue, ca să se preamărească preasfânt numele Domnului și Dumnezeului părinților noștri între popoare.

„Cântați Domnului cântare nouă”. Să nu se lăncezească avântul vostru pentru Duhul urii ce-i îndreptat împotriva noastră din partea vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai neamului. Noi îndoit români, prin sânge și prin lege, nu ne vom lăsa intimidăți până când trăește în noi conștința: „Agere et pati fortiter romanum est.”

La muncă Frați, cu dor nestins de viață, cu avânt neîntrecut, cu sufletul neînfricat, căci o singură instituție există pe lume, careia i-s'a promis în cuvântul vecinului adevăr, că porțile iadului nu o vor învinge pe ea și această instituție este Biserica lui Hristos.

Popoare și împărății se înalță și se prăbușesc în decursul veacurilor fără de sfârșit. Biserica le-a stat la leagăn și ea le prohodeste.

Temeliile statelor de acuma, nu existau și ea era. Valorile lumii sunt fluctuante și schim-

băcioase. A fost vreme când nu erau la modă și va veni vremea când nu vor mai fi. O vreme mai târzie va cânta la groapa culturii de azi același prohod, care l-a cântat în cuvinte de foc prorocul Ezechiel (E. 26—27) mândrei cetăți a Tyrului.

Valorile Bisericii sunt valori veșnice cari renasc în frumusețe și putere în vremea nouă. Adevărurile, poruncile și izvoarele ei de viață, sunt aceleași „ieri, azi și în veci” precum veșnic este Dumnezeu.

Fericit ești, scump neam al meu, dacă aceste le înțelegi și viața ta în credința părinților tăi o vei căuta.

Înainte deci, neînfricați adevărați Apostoli ai neamului meu veșnic adorat, păstrând în sufletul vostru cuvintele dumnezeescului Mântuitor, rostite pe pragul înfricoșatelor Sale și de viață dătătoare patimi: „*Acestea am grăit vouă ca să aveți pace întru mine. În lume năcaz veți avea; și îndrăzniți că eu am învins lumea*” Io. 19. 33. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, sub ocrotirea Precuratei pururea Vergure Maria declară sinodul nostru diecezan deschis.

Extras din ordonanța Nr. 21 și 25 (modificată).

1. Vor fi considerați ca infractori;

a) Acei cari fără rea credință prin localuri publice gări, trenuri, pe străzi, etc., vor comunica, colporta, comentă în orice chip, știri fie adevărate, fie imaginare, sau păreri relative la operațiunile de războiu, situația și dislocarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.

2. Această infracțiune se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 Lei.

Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a spiona, sau trada, se aplică pedepsele prevăzute de legile penale în vigoare în timp de războiu.

Reimpatrierea Românilor din America.

Ziarul „Românul” din 2 Aug. 1919 care apare în Youngstown Ohio (America) publică un avis a dlui Comandor Pantazzi comisarul Guvernului Român în Statele Unite ale Americii referitor

la reîntoarcerea în Patrie a Românilor din America, care îl publicăm în extras în următoarele:

1. Toți Românii din Statele Unite și Canada, cari încă nu sunt naturalizați pot obține pasapoarte fără nici o rugare și fără depunerea jurământului.

2. Pasapoartele vor fi eliberate deocamdată în New-York, Chicago, Cleveland și Detroit. Doritorii sunt a se prezenta cu doi martori consăteți la biroul comisarului guvernului.

3. În urma stăruințelor pe lângă guvernul American dl Pantazzi a obținut vapoarele necesare cari vor pleca din New-York până la Constanța. Primul vapor va pleca la 1 August cu 2000 Români, al doilea vapor va pleca cu alte 2000 luate câte 300 din New-York, Chicago, Cleveland și Detroit. În fiecare birou pentru pasapoarte se vor întocmi două tablouri, unul în care se vor înscrie toți aceia cari doresc să plece în România prin Franța sau Italia și altul în care se vor înscrie acei ce doresc de a călători direct în țară, cu vapoarele comisarului guvernului român. Să atrage atențiunea tuturor asupra faptului ca prin Franța și Italia, călătoria durează trei sau patru luni până ce pleacă cu vapoarele comisarului guvernului român, vor ajunge în 25 de zile.

4. Toți ceice vor pleca cu vapoarele comisarului guvernului român vor avea de a plăti 150 dolari din care li-se va înapoia în momentul imbarcării tot ce va trece peste suma fixată de guvernul american care va fi în tot cazul mai mică decât 150 dolari, care sumă va fi plătită la înscrierea în tablou.

5. Costul pasaportului este 2 dolari iar vizul consulatului 40 centi și costurile biroului sunt 60 centi pentru fiecare persoană.

6. Pentru a înlesni oamenilor estradarea pasapoartelor, birourile vor fi ambulante și în fiecare zi va aviza localitatea unde va funcționa în cele patru orașe mari. Zilnic se vor libera 100—150 pasapoarte afară de Dumineca.

7. Pasapoartele se vor trimite în pachete de câte 300 comisarului Guvernului Român la New-York pentru semnare și controlă.

8. Toate plângerile se vor putea face la birourile din cele 4 orașe mari, și vor fi adresate Comisarului Guvernului Român la New-York în Cedar Street 43.

9. Ordinea plecării este aceea a înscrierii, și nu se vor face la nici un caz excepții.

10. Se recomandă tuturor de a rămânea în locuințele lor până la avizarea biroului consular în care va fi fixat termenul când pleacă vaporul respectiv.

11 Se aduce la cunoștință acelor cari posed dolari ca în timpul călătoriei nu vor avea nevoie de alta monedă nici românească nici străină și ca dolari pot fi schimbați în lei în țara românească cel puțin tot

asa de bine ca în America. Pentru informațiunile de cari vor avea nevoie în privința banilor le vor da Consulatele cari sunt datoare de a se îngriji de interesele Românilor din America.

Informațiuni.

— **DI N. Iorga** de câteva zile se află în Cernăuți, unde ține o serie de conferințe istorice, ascultate cu bucurie și cu mare interes de lumea intelectualilor de acolo. Acum câțiva ani austriacii n'au dat voie marelui învățat, Iorga, să pună piciorul pe pământul Bucovinei. Le era frică și n'au scăpat de ce s'au temut. Credem, că d. Iorga ne va vizita și pe noi, cari îl așteptăm cu brațele deschise.

— **Candidatura dlui Maniu.** Miercuri s'a prezentat la dl Iuliu Maniu, președintele C. D., o deputațiune de 10 membri ai alegătorilor din cercul Vinț-Ocna-Sibiului, pentru a-i oferi candidatura de deputat în districtul acesta.

DI Iuliu Maniu a mulțumit vechilor săi alegători pentru încrederea manifestată, a declarat că va primi cu plăcere candidatura Cercului, dar un răspuns definitiv nu poate să dea, până ce nu va decide conducerea partidului.

— **Trupele Române** din Budapesta se arată tot așa de nobile și umanitare, cum s'au dovedit de viteze. Mai recent comandamentul trupelor de acolo a înființat mai multe cantine pentru populația săracă și a luat dispoziții ca zilnic să circuleze 12 trenuri, aducând alimente capitaliei din toate regiunile Ungariei.

— **Consulatul englez** se va înființa nu peste mult în Sibiiu.

— **Sosit din Siberia.** DI Victor Branisce, fost redactor al Gezelei Transilvaniei, a sosit zilele acestea din Siberia, să ia contact cu Conziliul Dirigent pentru reimpatrierea fraților noștri, osândiți a sta și acum departe de țara și familiile lor. Unui redactor al nostru i-a spus d. Branisce, că mai sunt în Sivre-o 20000 Români, între cari și fostul profesor al liceului din Blaj, Simeon Gocan, care a scris acolo un catechism pentru întărirea în credință și pentru mângâierea soților săi înstrăinați.

— **Italia** a desmintit oficial față de guvernul român, că arme și muniții ar fi fost puse de italieni la dispoziția ungarilor, în timpul luptelor avute de România, contra trupelor roșii.

— **Presă sârbească** se plânge la adresa aliaților, cari satisfac toate cererile Greciei, iar Sârbiei îi contestează și cele mai legitime pretențiuni, deși aceasta a jertfit totul pentru Antanta.

— **„Libertatea” din Orăștie**, cere ca la alcătuirea listelor celor pe cari li va propune spre alegere Comitetul Partidului nostru Național să pună și câte un țaran, câte un învățător și 1—2 preoți; în fiecare județ.

Suntem și noi de acord.

— **Recenzământul în Bucovina.** Se cunosc în prezent datele recenzământului populației Bucovinei terminat zilele acestea. Ele sunt interesante sub toată raporturile. Populația totală fără orașul Cernăuți 716.588, alcătuită astfel după naționalități: Români 367.149, Ruteni 215.605, Germani 52.914, Evrei 43.655, Poloni 23.301, Unguri 10.182, Armeni 282. Alte naționalități 3.500. După religie această populație este astfel reprezentată: Greco orientali 567.288, Romano-catolici 71.034; Greco-catolici 14.577, Mozaici 46.612, evangheliști 14.047, Lipoveni 2.769, Armeno-catolici 170, alte religii 164. Este interesant rezultatul recenzământului în județul Cernăuț de lângă Prut pe carel-revendicau Ucrainii pe temeiul principiului naționalităților. Iată acest rezultat: Români 49.060, Ruteni 36.990, Germani 2.360, Poloni 3.385, Evrei 2.850, Armeni, 9. Alte naționalități 86.

— **Totalul coroanelor ștampilate în Ardeal** se urcă la un miliard opt sute milioane.

— **O delegație** a lui Lenin, care are misiunea de a cere guvernului român pacea cu Rusia bolșevistă, a sosit la Chișinău.

Numărul cenzurat de: AUGUSTIN POPA.

Director: ALEXANDRU CIURA.

Redactor: Ovidiu Hulea.